

MISTERUL fotografiei

Traducere de Cristina Giurgiu

Beverly LEWIS

Prolog

Valea Eden, 1980

Sinceră să fiu, am fost învățată să nu-mi plâng de milă. „Autocompătımirea nu duce la nimic bun”, spunea adesea mama, așteptându-se ca noi, eu și frații mei, să fim recunoscători și veseli, indiferent de situațiile cu care ne confruntam. Trebuie să mărturisesc că ea și *Dat* îmi lipsesc teribil acum, când suntem nevoiți să ne continuăm viața fără ei. Însă nu am timp să mă gândesc la ce a fost. Sora mea mai mică, Lily, mi-a oferit nenumărate prilejuri de îngrijorare de când mama a murit iarna trecută, răpusă de pneumonie.

Îmi amintesc una dintre acele zile geroase de ianuarie, când am pășit în dormitorul mamei și am văzut-o stând alături de Lily, sora mea în vârstă de optsprezece ani, lângă fereastra scăldată de razele soarelui. Mama era învăluită din cap până-n picioare într-o lumină albă, reușind cumva să se ridice din pat și să-și aranjeze cea mai bună *bonetă* de organdi peste părul lipsit de strălucire și *strubblich**. Vorbea încetișor cu Lily, iar halatul îi atârna larg pe umerii delicați.

— *Ia te uită la urmele alea de animal în zăpada proaspătă!*

Mama arătă spre fereastră, apoi se întoarse cu fața spre Lily, fără să-și dea seama că mă aflu în încăpere.

— *Scumpa mea copilă, fii foarte atentă ce urme lași și încotro i-ar putea călăuzi pe cei ce le urmează!*

* „În dezordine, ciufulit”, în dialectul *deutsch* (n.ed.).

Felul ăsta de a vorbi al mamei nu era o noutate. Însă de data asta, buza lui Lily tremură și privi cu ochi triști pe fereastră, fără a rosti un cuvânt.

N-avea cum să știe – și nici noi, de altfel – că peste trei săptămâni, scumpa noastră mamă avea să părăsească această lume. Era sarcina mea să am grijă de Lily, să mă străduiesc să o țin pe calea cea dreaptă și îngustă.

Sora noastră mai mare, Frona, era la fel de preocupată pentru Lily ca și mine. Se întreba cu îngrijorare ce se va întâmpla cu noi, trei surori nemăritate, locuind la ferma unde am crescut, în Valea Eden din ținutul Lancaster. Locuiam aici temporar, pentru că fratele nostru Menno moștenise ferma de la părinți.

– În seara asta vom primi niște răspunsuri, mă informă Frona după micul dejun, în această zi de la mijlocul lunii mai. Sper doar să ne placă ce auzim.

Menno, cel mai tânăr dintre cei patru frați mai mari, căsătoriți, a lucrat pământul încă de la moartea tatălui nostru, ajutând-o pe mama, și mai apoi pe noi să ne întreținem. Deși se afla adesea în preajma fermei, nu punea piciorul în casă decât rareori, pentru masa de prânz. Însă îi spusese Fronei că va veni după cină ca să vorbim. După expresia întunecată de pe chipul ei, mi-am dat seama că avea nevoie s-o asigur că totul va fi bine.

– E tare *gut* din partea lui Menno să ne viziteze, i-am spus.

– Nu sunt sigură ce pune la cale, spuse Frona, încruntându-se din nou. Am eu suspiciunile mele.

– Ei bine, bănuiesc că vom afla curând.

Așa că am început să pregătesc delicioasele fursecuri cu unt de arahide, preferatele lui Menno, dorind să-l ospățez la sosire.

La vârsta mea de douăzeci de ani, învățasem că omul habar n-are ce-i poate aduce ziua de mâine. Adesea lucrurile au un început bun, pentru ca mai apoi să ia o turnură proastă. Tata și mama, deși păreau a fi sănătoși, ne-au părăsit prea devreme. *Jah*, știam din experiență că atunci când vremuri grele se abat asupra

ta, trebuie să ai ceva de ce să te agăți. În cazul părinților mei, acel ceva era încrederea lor în Tatăl ceresc. Și la fel era și pentru mine.

Din nefericire, nu așa stăteau lucrurile cu frumușica Lily. Mama a fost întotdeauna stânca ei în astfel de vremuri și, fără ea prin preajmă, Lily părea pierdută. Cu toții eram, în felul nostru, însă nu într-un mod atât de vizibil sau disperat ca ea.

Seara, când Lily se ghemuia lipindu-se de mine pentru a ne încălzi în patul pe care-l împărțisem din fragedă pruncie, o auzeam vorbind singură și plângând încetișor. Era posibil ca ceea ce îngâna să fi fost rugăciuni, însă dacă așa era, nu semănau deloc cu rugăciunile învățate de la mama. Uneori Lily putea spune lucruri absolut fără noimă, sincer, iar eu încercam să nu le pun la inimă.

— *Mi-am pierdut toată bucuria de a trăi*, spusese Lily la scurt timp după moartea mamei. *Trudesc din greu de la răsăritul soarelui și până la apus – și pentru ce? Doar ca s-o iau de la capăt mâine.*

— *Dar munca poate fi amuzantă*, i-am amintit.

— *Poate pentru tine și Frona.*

N-am insistat, amintindu-mi ceea ce spusese odinioară prietena de o viață a mamei, Naomi Mast: „*Mai bine să nu pui atâta preț pe ceea ce spune omul la durere.*”

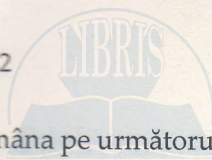

— E timpul să-ți saluți devotații clienți, Eva, spuse Frona, încercând să mă împingă afară pe ușa laterală, ca să deschid, în acea dimineață, magazinul meu de dulciuri.

Era construit în partea laterală a casei – opera lui *Dat*, deși mama fusese și ea de acord – pe când aveam doar doisprezece ani și deja făceam, cu ingeniozitate, tot felul de dulciuri delicioase.

— *Ți-ai descoperit vocația*, Eva, îmi spusese odată tata, cu chipul strălucind. *Iar noi suntem fericiții – și înfometaii – beneficiari!*

Copilă fiind, adesea pierdeam noțiunea timpului când cream noi rețete, întotdeauna încercând să mă autodepășesc când era vorba de dulciuri delicioase. Unii spuneau că dulciurile mele seamănă cu o captivantă serie de romane – abia aștepți să pui

mâna pe următorul. Și nu după multă vreme, m-am trezit cu mai multe comenzi de ciocolată de casă și bomboane pe băț decât putea suporta bucătăria noastră, cu toate că era suficient de spațioasă. Așa se face că tatăl meu a hotărât să construiască însoțitul și primitorul magazin de dulciuri, la care a anexat o mică bucătărie pentru pregătirea produselor. Încă din primul moment în care am pășit înăuntru și m-am uitat în jur, am avut impresia că am murit și am intrat în Paradis.

— *Pentru mine, Dat? îl întrebam.*

Tatăl meu m-a sărutat pe frunte.

— *Totul pentru tine, micuță Eva.*

Îi zâmbisem, iar aceasta era una dintre miile de amintiri frumoase.

— Iar visezi cu ochii deschiși.

Frona mă fixa cu privirea, fluturându-și mâna în fața ochilor mei.

— Ai clienți!

— Mă spăl pe mâini și plec, i-am răspuns.

— Să te întorci cu vești, auzi?

— Ce-ar fi să vii ca să auzi cu urechile tale?

M-am răsucit pe călcâie, îndreptându-mă spre chiuvetă.

— Și între timp mi-ai putea da o mână de ajutor.

Frona scutură prosopul de bucătărie.

— Am destule de făcut aici, crede-mă. Oricum, l-am văzut pe băiatul familiei Diener așteptând la rând.

— Nu-mi dau seama ce vrea.

Frona îmi zâmbi cu subînțeleles.

Mi-am săpunit bine mâinile, apoi le-am clătit și le-am șters. Nu era treaba ei să știe ce era în inima mea pentru Alfred Diener, tânărul de douăzeci de ani. La urma urmelor, el a fost primul băiat care m-a invitat la o plimbare, cu patru ani în urmă, pe când aveam doar șaisprezece ani. Alfred era un băiat cumsecade și destul de chipeș, însă el își dorea să aibă o fermă, iar eu nu suportam gândul că aș putea deveni soția unui fermier.

Să fiu blocată în bucătăria ticsită a unei ferme...

— Ai face mai bine să te grăbești, spuse Frona, privindu-mă cu blândețe. Avem nevoie de fiecare cent pentru a plăti noile unelte de grădinărit.

Cu toate că era de o franchețe remarcabilă, sora mea era, în același timp, o femeie care-și făcea prea multe griji.

Îmi amintesc ocaziile în care Menno și ceilalți frați ai noștri – Emmanuel, Stephen și Rufus – o îndemnaseră pe Frona să se îngrijească mai puțin și să se încreadă mai mult în *Dumnezeu*.

— Pentru Dumnezeu, ne vom descurca, i-am spus. Țiți promit.

— Tu promiți?

Frona se îndreptă spre ușa din spate și, cu prosopul de bucătărie atârnat de braț, se uită pe geam. Soarele îi lumina obrazul neted, rotund. Arăta la fel de ofticată ca întotdeauna, în ciuda drăgălașei rochii verzi, cu capă, și a șorțului asortat, ale cărui poale îi ajungeau până la glezne.

— Întotdeauna am reușit să ne plătim facturile la timp.

Frona mă privi clipind din spatele ochelarilor cu lentile groase. Purta ochelarii vechi ai mamei, spunând că aceștia o ajutau să vadă tot ce era posibil să-i scape din vedere.

— *Uf!* N-am înțeles niciodată cum de poți fi atât de *hallich*, izbucni Frona, ca și cum a fi fericit era un lucru de care trebuia să-ți fie rușine. Își rezemă trupul rotofei de pervaz și se încruntă.

— Țiți amintești că mamei îi plăcea să privească păsările? Tatăl nostru ceresc are grijă până și de cea mai neînsemnată rândunică.

Frona își umflă obrazii pufnind, apoi se îndreptă greoi spre frigiderul cu absorbție. Îl deschise și rămase uitându-se ce era înăuntru. După o vreme, scoase un sunet gutural și își întoarse privirea spre mine. Un nor cenușiu parcă se lăsase peste ea.

De ce o fi atât de îngrijorată?

Frona avea tendința de a-și face o mulțime de probleme, în special cu privire la viitor, însă nici eu nu eram imună la acest păcat. *Dat* ne amintea adesea că problemele au menirea de a ne întări credința. „*Fiți mulțumitori în orice situație*”, obișnuia el să spună.

Așa că, de dragul scumpului nostru tată, eram hotărâtă să număr binecuvântările noastre – familia, prietenii și ciocolata. Atunci și acolo am ales să cred că orice ar fi avut Frona în minte în clipa aceea, nu trebuia să iau în seamă. Tatăl nostru ceresc va avea grijă de noi. În plus, cele mai multe lucruri pentru care se îngrijorează omul nici nu ajung să se împlinească.